

L'AIGUA VIVA DE GAUDÍ I VERDAGUER

Rosa Fabregat
(juliol, 2002)

En una gota d'aigua
del mar sorgí la vida
i en moltes d'altres gotes
la vida hi alenà.

-L'alè de Déu bufava l'aigua-.

El nostre cos encara
serva l'olor antiga
salobre d'aquell mar
que un dia bressolava
amb el brandeig de l'ona
l'espurna de l'esbós
que esdevindria humà.

-Déu veia alhora home i dona-.

La Terra ens acollia
i un sant anacoreta
sabia els camins d'aigua
oculta en el subsòl.

-Magí de la Brufaganya, era-.

A l'impuls del bastó
brollaria una font
d'una aigua miraclera.
I cada any pel seu sant
la portem a Cervera.

-Magí de la Brufaganya, és-.

L'aigua,
sempre l'aigua
és la font
de la vida.

L'aigua viva,
el Misteri de Déu
manifest a la terra,
ocult en la natura.

-Gaudí i Verdaguer s'hi emmirallen-.

I brolla la seva obra
contemplant la de Déu
i mostrant-la.

-Verdaguer i Gaudí la interpreten-.

Mossèn Cinto, el Poeta,
amb la mort a la gorja,
va venir a Cervera
d'incògnit.
Era un sis de febrer,
dia del Sant Misteri,
com una ànima més
entre totes les ànimes,

com devot enmig d'altres,
dels fidels, dels malalts.

-Els àngels l'envoltaven.
Madona Santa Maria
dins el seu baldaquí
amagava una llàgrima
a la falda del Fill-.

L'arquitecte Gaudí
quan la mort el sotjava
feia llum al sender
amb un ciri a la mà
vers el cel del seu Temple.

-La Sagrada Família
li lliurava les mans,
i ell, l'ànima confiada.
Ben a prop de l'Infant
en Jacint Verdaguer,
amb somriure beatífic,
Hola, Antoni!, li deia-.